

Az Álmodó

(Tamásnak)

Teljesen szokványos, nyüzsgő este volt; senkinek sem tűnt fel a zebra előtt ácsorgó, alig húsz évesnek tűnő fiatalember. Miután elkezdtek feltorlódni az emberek a piros lámpánál, már egyáltalán nem tűnt magányosnak és különösnek: csak egy ember volt a tömeből, akik a gyalogátkelő zöld jelzésére várnak. Természetesen, ha valaki hosszabb ideig szemlélte volna a kereszteződést, akkor egyből feltűnt volna neki, hogy az említett ember nem mozdul, de ilyen szemlélődő egyén híján a nyüzsgő embertömegnek ő csak egy akadály volt, akit ki kell kerülni, amikor zöldre vált a lámpa. Néhányan, ahogy elmentek mellette, bosszúsán visszatekintettek rá, amolyan „na mi van már, miért tartod itt fel az embert” nézéssel, de miután meglátták becsukott szemét, mindenki bennakadt a szó: senki sem merte megszólítani. Áradt belőle a nyugalom és a felsőbbrendűség: nyugodt arca, becsukott szeme mozdulatlan volt; úgy állt ott az ember-áradat közepén, mozdulatlanul, mint egy szikla a zúgó hegyi patakban. Az emberek (akárcsak a patak a sziklát) körbefolyták őt, majd elmentek mellette, hogy átadják helyüket az újaknak, akik szintén igyekeztek valahová, s akiknek az ácsorgó alak nem volt más, mint valaki, aki csak vár a zöld jelzésre.

Egy bizonyos szemszögből nézve igazuk volt – a fent említett ember valóban várt valamire, viszont ez a valami nem a közlekedési lámpa volt...

Amikor odaérkezett a kereszteződéshez, még csak egy átlagos ember volt a tömeből. Sietett valahová, de arra már nem emlékszik, hogy hová és hogy miért. Elfajzott magában egy káromkodást, amikor a lámpa pont azelőtt váltott pirosra, hogy lelépett volna a járdáról. Normális esetben nem zavarta volna a közlekedési lámpa piros jelzése, de tudta, hogy ennél a kereszteződésnél különösen vigyáznia kell: itt még zöld jelzés esetén is csak különös körülménnyel lehet átmenni az úton. Ugyanis nem csak a gyalogosok siettek, hanem az autósok is; így igen gyakori volt, hogy egy-egy autó vezetője a saját piros jelzését figyelmen kívül hagyva lassítás nélkül hajtott keresztül a zebrán. Így aztán egy halk káromkodás után megállt a járda peremén, sóhajtott egyet, és dühöngve számolta az autókat, amik a megengedettnél egy kicsit nagyobb sebességgel suhantak el előtte, tőle alig másfél méternyire.

És ekkor – csoda történt.

Teljesen szokványos, egy-két másodpercenkénti pislogása lelassult, néhány pillanaton belül pedig leállt: becsukta a szemét, és csukva tartotta. Nem tudta, hogy miért teszi ezt, de érezte: ezt kell tennie. Tagjai ellazultak, kezén érezte a közelében elsuhanó autók által gerjesztett légörvényeket. Ahogy így állt a járda szélén, álmodni kezdett: ébren álmodott. Olyan dolgokat látott, amikről már azt hitte, hogy elfelejtette és legyőzte őket. Olyan dolgokat, amik rávilágítottak arra, hogy ki is ő valójában...

Először saját magát látta, gyerekként. Fiatalon, gondtalanul, ahogy alig hét évesen egy tálca-féleségen egyensúlyozva poharakat vizs. Gyakorolt. Gyakorolt, hiszen akkor éppen úgy volt, hogy pincér akar lenni. Milyen gondtalan is volt akkor az élet...

Emlékszel rá? Gondtalan gyermekéveid után sok-sok évvel itt állsz a járda szélén, és mit értél el az álmaidból? Semmit. Nincs lakásod, nincs barátnőd, nincs feleséged, nincs családod – egy senki vagy. Egy senki, akinek voltak tervei, de akinek minden terve csődöt vallott. Íme, itt vagy a járda szélén, és vársz... Mire vársz? Hogy jobb legyen az életed? Arra ugyan várhatsz... Mi legyen jobb? Hogyan legyen jobb? Ezekre a kérdésekre ugye már nem tudsz válaszolni! Semmi sem lesz jobb, mert képtelen vagy jobbá tenni az életedet, és ezt te is jól tudod... Mondd el nekem, mit látsz, ha a jövőbe nézel? Mit látsz???

Látsz egy lakást, amit majd veszel magadnak. Egy lakást, amit majd úgy rendezel be, ahogy neked tetszik. A lakásban egy szoba, egy konyha, egy fürdőszoba. A szobában TV, házimozsi, hangfalak, zene, mindez a szórakozásodhoz; ágy és szekrény a létfenntartáshoz. A konyhában hűtő, tűzhely, és minden, ami szem-szájnak ingere, elvégre megteheted: van állásod. Ugye ezt látod, amikor a jövőbe nézel?

Ki tudja, ha szerencséd lesz, talán el is éred. De ez minden, amit akarsz? Teljesen mindegy, hogy mit akarsz, mert ez minden, amit elérhetsz!!! Ez minden, amire reális esélyed van: egy munka és egy lakás a létfenntartáshoz; valamint egy számítógép, hogy eltereld gondolataidat az igazi gondokról. Teljesen mindegy, hogy mit akarsz, mert ez minden, ami számodra jutott! Feleség? Barátnő? Család? Szeretet? Ugyan már, ne röhögtesz! Te is pontosan tudod hogy nem csak kinézetben, de személyiségben sem vagy a nők álma. Mivel változásra képtelen vagy, ezért sajnos el kell hogy keserítselek: családod, az sajnos nem lesz. Ellentétben lesz egy jó számítógéped, ahol a cyber-világ legrejtettebb zugaiiban lelhetsz menedéket.

Ki tudja, ha szerencséd van, akkor talán még le is fektethetsz néhány csajt, de ehhez már tényleg nagyon nagy mázlid kell, hogy legyen. S hogy mi lesz azután? Nos, minden bizonnyal egy idő után te is rájössz, hogy amit te élsz az nem nevezhető életnek, és körülbelül harminc éves korodban kiugrasz az erkélyről, vagy fejbe lövöd magad, vagy valami alternatív módszerrel, önmagadat utálva vetsz véget életednek.

De ehhez minek várni még egy évtizedet? Most őszintén, tízévnnyi szenvedés, ez kell neked? Akkor már inkább miért nem teszed meg most, húszévesen, amit csak tíz múlva tennél meg? Miért nem könnyítesz a helyzeteden, miért nem leszel öngyilkos most? Nem kell sokat tenned: itt vagy az út szélén, tőled másfél méterre irdatlan acélmonstrumok száguldanak hetvennel. Nem kell mást tenned, mint lépni egyet, vagy előredőlnöd. Ilyen sebességnél esélytelen a fékezés, s te már a második autónak csapódva halott leszel. Egyszerű, gyors, látványos halál. Egyszerű: **csak lépj egyet előre!**

Ha ekkor figyeltek volna az Álmodóra a mellette állók, akkor azt vették volna észre, hogy kissé előrébb lép, s így már csak félig áll a járdán: cipőjének első fele a járdaszegélyről kilógva az út felett van. Minden bizonnyal az is feltűnt volna nekik, hogy lassan, nagyon lassan, de azért észrevehető sebességgel mozogni kezd: előre- majd hátrádól, mintha valami bábjátékban szerepelne, s valaki a köteleket rángatva mozgatná előre-hátra, előre-hátra, előre-hátra... Minden bizonnyal feltűnt volna nekik az árnyék is, ami végigfutott az arcán, de mivel senki sem figyelte, ezért az Álmodó csak állt az embertömeg közepén, és harcolt. Harcolt saját magával. Harcolt az életéért.

NEM! SOHA!

Az árnyék egyre sötétebb lett az arcán, majd egy pillanat alatt vonásai ismét kisimultak, arca visszanyerte korábbi méltóságos nyugalmát. Testének periodikus előre-hátra mozgása abbamaradt, s először a jobb, majd a bal lába került biztonságos távolságra az úttesttől.

NEM! Nem hallgatok rád! Többé nem! Még ha igazad is van, és sosem lesz részem szerelemben, akkor sem adom fel! Igazad van: minden lépésem, minden lélegzetvételem értelmetlen lenne, ha az a jövő lenne a célo, amit az imént lefestettél nekem. De ez nem így van... Emlékszel a versre? Emlékszel rá? „Mostantól hiszek!” Hitetlenként gondolkozás nélkül megvettem volna az általad kért lépést, de most úgy érzem, van esélyem. Van esélyem arra, hogy értelmes legyen az életem! Van esélyem arra, hogy harminc évesen ne csak annyi legyen az életem, amit te lehetségesnek gondolsz. Van esélyem arra, hogy az addig hátralevő hét év teljeseen más lesz, mint amit te szánsz nekem.

Van esélyem! Ez csak rajtam múlik. Ha a hét év alatt nem is kapom meg mindazt az élettől, amire vágyok, akkor sem fogom feladni. Mert ha nem is lesz családom, feleségem, szerelmem, akkor is azt mondhatom majd: értelmes életem van, mert nem adtam fel!

Harminc évesen is hiszem, hogy egyszer, majd valamikor a jövőben lesz valaki, aki szebbé teszi napjaimat. Ha nem is találom meg az *egyetlent* ebben az életemben, akkor sem lesz értelmetlen az életem. Minden mosoly, minden gyönyörű szempár az élet egy kis szeletét fogja nyújtani, amiről lemondanék, ha a te általad ajánlott lépést megtenném. Úgyhogy csak a jól ismert verssorral tudok válaszolni neked: „Mostantól hiszek!” Úgyhogy távozz tőlem, hagyj békén!

Az Álmodó ekkor felébredt. Szemét még nem nyitotta ki, csak elmosolyodott, és fellélegzett, mint aki a víz fogságából menekült meg. A belélegzett levegő átjárta testének minden zugát, úgy érezte, életében először most tényleg él... Lassan kinyitotta a szemét, és meglátta a pirosról zöldre váltó lámpát. Reflexszerűen reagált rá: lelépett a járdáról, pont a piros jelzésre ügyet sem vető autó elé. Az autó fékezett, majd megállt, történetünk főszereplőjétől alig húsz centire. A vezető megkönnyebbülten felsóhajtott, majd ingerülten kihajolt a kocsiból:

- Mi van tata, alszik? Esetleg körülnézhetne, mielőtt lelép a járdáról! Vagy úgy gondolja, hogy alvás közben is le lehet élni az életet?

Az Álmodó elmosolyodott. Öreg, ráncos arcán hihetetlen bölcsesség és nyugalom tükröződött, amitől az autó vezetőjének elállt a szava, de az Álmodó továbbra is csak csendesen mosolygott. Végiggondolta az életét: eszébe jutottak gyerekei, unokái, valamint a felesége. Ezután csak ennyit mondott:

- Ha hiszel magadban, minden lehetséges...

[...]

Végtelen erő szorít, sejtem a sorsomat,
Az elmúláshoz elég egy mozdulat...
Homokból épült arcom a tenger mossa majd el,
Kérdéseimre senki nem felel...

Sietni kéne, testvér: szeretni, lenni, élni;
A halállal nem békélni meg!

[...]

Szeress, reszkess, keress új reményt;
Bújj el, hallgass, **lásd meg újra a fényt!**
Veszíts, válassz, minden út egy helyre visz:
Vakulj, égj el, **valaki csak benned hisz!**

Álnokul hallgat a dal, üresen kong most a szó,
Elmondattott minden, ami elmondható.
Álnokul hallgat a dal, üresen kong most a szó,
Elmondattott minden, ami elmondható.

(Bonanza Banzai: Elmondattott)

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.